

[AM2022.04.20V]

Retten i Aalborgs KENDELSE - 17. januar 2022 - 5-3040/202 1 og 5-3041/202 1 - 5 1 00-10 1 67-00004-20

Anklagemyndigheden mod T1 født maj 1978 og T2 født juli 1979.

Ved dom af 23. april 2013 blev T1 og T2 meddelt pålæg om ikke at lade børn og unge under 18 år tage ophold i deres bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år. Pålægget blev meddelt indtil videre.

Påstande

T1 og T2 har anmodet om ophævelse af pålægget. Anklagemyndigheden har protesteret mod, at pålægget ophæves.

Sagens oplysninger

Det fremgår af sagen, at T1 ved Vestre Landsrets dom af 23. april 2013 blev idømt fængsel i 5 år og T2 fængsel i 7 år.

Det fremgår af udtalelse fra Kriminalforsorgen, at T1 den 15. januar 2015 blev prøveløsladt med vilkår om tilsyn og betinget vilkår om alkoholistbehandling, prøvetid 2 år .

Det fremgår af udtalelse fra Kriminalforsorgen, at T2 blev prøveløsladt den 28. april 2016 med vilkår om tilsyn, betinget vilkår om behandling mod misbrug af alkohol og euforiserende stoffer samt sexlogisk behandling, prøvetid 3 år.

T2 er tidligere dømt for overtrædelse af blandt andet straffelovens 222, stk. 2, jf. § 21 og 232 ved dom af 10. august 1995 med fængsel i 6 mdr. som en fællesstraf, ved dom af 22. august 1996 dømt til anbringelse i institution for personer med vidtgående psykiske handicap, og ved dom af 8. april 1999 med en foranstaltningssdom.

Det fremgår endelig af udtalelsen fra Kriminalforsorgen, at det vurderes, at der for så vidt angår T2 er en risiko for recidiv til ny kriminalitet.

Rettenns begrundelse og afgørelse

Retten har lagt vægt på grovheden og karakteren af de forhold, T1 og T2 blev dømt for i 2013, på antallet af forhold, på at prøveløsladelsen fandt sted i henholdsvis 2015 og 2016, på at T1 og T2 er samlevede, og at T2 tidligere er dømt for sædelighedsforbrydelser og fortsat er vurderet recidivtruet. Retten har ligeledes lagt vægt på, at T1 og T2 sammen har 4 børn, hvoraf et barn er under 18 år, og at der således vil være en sandsynlighed for, at børnenes kærester og venner under 18 år vil frekventere hjemmet, såfremt påbuddet ophæves. Retten finder derfor, at betingelserne for at ophæve påbuddet ikke for tiden er opfyldt, hvorfor

Bestemmes:

T1 og T2 anmodning om ophævelse af påbuddet af 23. april 2013 tages ikke til følge.

T1 og T2 skal in solidum betale sagens omkostninger.

Helle Dietz

dommer

.....

Vestre Landsrets 2. afdelings KENDELSE - 20. april 2022 - V.L. S-0110-22

Som dommere fungerede landsdommerne Astrid Bøgh, Henrik Twilhøj og Thomas Mølbjerg Dueholm (kst.).

Anklagemyndigheden mod T1 født maj 1978 og T2 født juli 1979

Fremlagte bilag:

- mail af 5. april 2022 fra Statsadvokaten i Viborg.

Den 17. januar 2022 har byretten afsagt kendelse om, at anmodningen fra T1 og T2 om ophævelse af påbud af 23. april 2013 ikke tages til følge.

Kendelsen er kæret af T1 og T2 .

De har gentaget deres påstand for byretten om ophævelse af det meddelte pålæg om ikke at lade børn og unge under 18 år tage ophold i deres bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år.

De har til støtte herfor navnlig anført, at der ikke er risiko for recidiv. T2 har desuden gennemgået sexologisk behandling. Det er yderst generende, at politiet kommer på uanmeldt tilsyn mindst en gang om måneden. De kan på den baggrund ikke leve et normalt liv med venner.

Statsadvokaten i Viborg har påstået stadfæstelse af byrettens kendelse. Statsadvokaten har til støtte herfor henvist til karakteren af de begåede overgreb, som har fundet sted i T1 og T2's hjem gentagne gange over en periode fra juni 2010 til august 2011 og over for flere forurettede. Når dette sammenholdes med T2's tidligere straffe for lignende kriminalitet, den tid der er forløbet, siden pålægget blev givet, og det oplyste om baggrunden for ønsket om ophævelse, bør en samlet afvejning af samtlige omstændigheder i sagen føre til, at pålægget opretholdes. Det meddelte pålæg står ikke i misforhold til den forvoldte forstyrrelse af ansøgnernes situation.

Landsretten afsagde

Kendelse

T1 og T2 blev ved Vestre Landsrets dom af 23. april 2013 dømt for overtrædelser af blandt andet straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1, jf. til dels § 224, begået i perioden fra juni 2010 til august 2011. Forholdene blev i det væsentlige begået i forening over for tre piger, der kom i T1 og T2's hjem. T1 og T2 er dømt for blandt andet voldtægt i forening over for to af pigerne ved at have bundet deres ben og have hejst dem op i kroge i loftet, hvorefter T2 gennemførte samleje med pigerne.

Det fremgår af en udtalelse af 4. januar 2021 fra Kriminalforsorgen om T1, at hun har været i tilsyn i to år fra prøveløsladelsen den 15. januar 2015. Ifølge afslutningsnotat af 4. januar 2017 havde hun samarbejdet fint i forhold til tilsynsforpligtelsen, og der havde ikke været mistanke om fornyet kriminalitet.

Af en udtalelse af 18. december 2020 fra Kriminalforsorgen om T2 fremgår det blandt andet, at han har været i tilsyn efter prøveløsladelsen den 28. april 2016 til den 27. oktober 2018. Han var i hele tilsynsperioden undergivet sexologisk behandling. Han udtrykte ofte, at han ikke oplevede at få meget udbytte af behandlingen. Det blev vurderet, at der var risiko for recidiv til ny kriminalitet.

Der foreligger i sagen en mail af 16. december 2021 fra Kriminalforsorgen vedlagt kopi af LS/RNR screening for T2, hvoraf det fremgår, at risiko for recidiv er vurderet høj. Af mailen fremgår det videre, at en henvendelse af 13. december 2021 ikke giver Kriminalforsorgen anledning til revurdering af bemærkninger om risiko for recidiv.

Politiet har siden den 30. januar 2020 foretaget jævnlige tilsyn, der ikke har givet anledning til mistanke om overtrædelse af pålægget.

Karakteren og grovheden af de forhold, som T1 og T2 er fundet skyldige i, taler med betydelig vægt for at opretholde pålægget, hvis formål er at beskytte piger og unge kvinder under 18 år. Efter en afvejning af dette over for den tid, der er gået, siden forholdene blev begået, og pålægget blev givet, sammenholdt med oplysningerne om risikoen for recidiv hos T2, der er samlevende med T1, og begrundelsen for ønsket om ophævelsen, finder landsretten efter en samlet vurdering, at pålægget ikke står i misforhold til forstyrrelsen af T1 og T2's forhold, jf. straffelovens § 236, stk. 7.

Efter det anførte opretholdes pålægget, og landsretten stadfæster derfor byrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Byrettens kendelse stadfæstes.

T1 og T2 skal betale sagens omkostninger for landsretten.